

ת"פ 13529/01/16 - מדינת ישראל, באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים נגד אביחי תשבי, חן מזרחי

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 13529-01-16 מדינת ישראל נ' תשבי

המאשימה	בפני בעניין: כבוד השופט אילן סלע מדינת ישראל באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים
הנאשמים	נגד 1. אביחי תשבי ע"י ב"כ עו"ד איציק כהן 2. חן מזרחי ע"י ב"כ עו"ד אסף גולן

נוכחים: ב"כ המאשימה תהילה גונן ברנד, מתחמה

ב"כ נאשם 1 עו"ד איציק כהן

ב"כ נאשם 2 עו"ד אסף גולן

הנאשמים בעצמם

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 בצירוף סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

נסיבות ביצוע העבירה

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 21.11.14 בשעה 2:00 בלילה, במהלך משמרת שביצעו הנאשמים, ששירתו אותה עת כבלשים בשירות קבע במשטרה, הם ניגשו אל קבוצת נערים שעמדו ברח' עמק הזיתים בבית שמש ואשר התנהגותם עוררה את חשדם.

3. במהלך תשאול הנערים וחיפוש בגופם, החל דין ודברים בין נאשם 2 לע', קטין יליד 1997, שהיה אותה עת בגילופין (להלן: "המתלונן"), בעקבותיו הודיע נאשם 2 למתלונן כי הוא מעוכב בשל איומים שהשמיע כלפיו.
4. נאשם 2 החל להוביל את המתלונן לרכב המשטרתי כשלפתע החל המתלונן במנוסה. הנאשמים דלקו אחריו, ובשלב מסוים נכנס המתלונן לחצר בית בבית שמש והתיישב על כסא שהיה במקום.
5. נאשם 1 שרדף אחר המתלונן, נכנס לחצר ולאחר שהבחין במתלונן הוא ניגש אליו והחל להכותו בעוצמה בראשו באמצעות ידיו ומרפקו ללא הצדקה. בעודו כובל את ידיו של המתלונן, הגיע למקום נאשם 2. בשלב זה שב נאשם 1 והיכה את המתלונן במכת אגרופ, ונאשם 2 החל אף הוא להכות את המתלונן במכות אגרופ בפלג גופו העליון ללא הצדקה כשנאשם 1 אווזח במתלונן וכובל אותו.
6. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו למתלונן סימני חבלה בצוואר, בקרקפת, בגב, בזרוע ימין ובכתף ורגישות במישוש בקרקפת, בצוואר, בבית החזה, בגב ובכתף.
7. ב"כ הצדדים הגיעו להסכמות לפיהן המסכת העובדתית של נסיבות ביצוע העבירה תכלול לצד המפורט בכתב האישום גם את גרסת הנאשמים לפיה במפגש הראשון של הנאשמים עם המתלונן, ובמהלך הדין ודברים שלו עם נאשם 2, אמר לו המתלונן "אני אזיין אותך" וכי במהלך המרדף של הנאשמים אחריו, צעק לעברו נאשם 1 מספר פעמים כי הוא "עצור", אך המתלונן שהמשיך לברוח, הסתובב אל הנאשמים וצעק לעברם "רוצו יא מזדיינים, תרוצו". עוד לפי גרסתם המוסכמת של הנאשמים, במהלך המרדף, המתלונן חמק מקשר עין שלהם למשך זמן מה והם ניסו לאתרו בסמטאות שבין הבתים. נאשם 2 הגיע למקום בו שהה המתלונן שעה שהוא שמע צעקות שעולות מהמקום. כן הוסכם כי בעקבות האירוע, הנאשמים היו מאוימים בדרגה נמוכה בשל טוקבקים (תגוביות) שאינם קשורים במתלונן.

תסקירים בעניינם של הנאשמים

נתבקשו והוגשו תסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים.

8. בתסקיר המתייחס לנאשם 1 נסקרו נסיבותיו האישיות שלו ושל משפחתו. קצינת המבחן ציינה כי נאשם 1 הביע חרטה על שימוש מופרז בכוח ללא הצדקה גם בנסיבות של מרדף אחר בחור שתוי. כן הביע את רצונו לבקש סליחה מהמתלונן. לדבריו, הוא מתקשה להבין את המניע להתנהלותו האלימה. האירוע פורסם בתקשורת והוא חש בושה נוכח הפרסום השלילי. פיטוריו מהמשטרה בעקבות האירוע השפיעו עליו לרעה גם בהיבט הכלכלי. קצינת המבחן ציינה כי התרשמה כי חרטתו של נאשם 1 כנה וכי מדובר באדם בעל ערכים חיוביים, שומר חוק שהתנהלותו באירוע זה חריגה לאורח חייו. כן ציינה כי פיטוריו מהמשטרה וההליך הפלילי מהווים גורמים מרתיעים ומציבי גבול עבורו. בשולי התסקיר באה קצינת המבחן בהמלצה לבטל את הרשעתו של הנאשם, בין היתר על מנת למנוע פגיעה בעבודתו כיום בבזק, והמליצה על ענישה של 160 שעות של"צ שיאפשרו לו המשך תעסוקה ושיקום חייו, וצו מבחן למשך שישה חודשים.

9. נסיבותיו האישיות של נאשם 2 ושל משפחתו נסקרו בתסקיר שהוגש בעניינו. קצינת המבחן ציינה כי נאשם 2 נטל אחריות לביצוע העבירה והביע חרטה תוך שהוא מציין כי עיכב את המתלונן נוכח איומים שהשמיע כלפיו וכי הכיר את המתלונן כחשוד מאירוע אלים קודם דבר אשר הגביר אצלו את תחושת הסכנה. לדבריו, הוא ביקש לסיים את האירוע במהירות על מנת לחזור לשוטרת נוספת שהייתה עמם ונותרה לבדה יחד עם שאר הנערים. לדבריו, התנהגותו באירוע חריגה ואינה תואמת את התנהגותו בדרך כלל. קצינת המבחן ציינה את התרשמותה כי נאשם 2 בעל תפיסת עולם מכבדת חוק והוא אינו בעל דפוסי התנהגות אלימים. היא גם ציינה כי פיטוריו של נאשם 2 מהמשטרה וההליך הפלילי מהווים גורמים מרתיעים ומציבי גבול עבורו. גם בעניינו של נאשם 2 באה קצינת המבחן בהמלצה לבטל את הרשעתו של הנאשם, בין היתר על מנת למנוע פגיעה בעבודתו כיום בעיריית ירושלים הדורשת רישיון לנשק, והמליצה על ענישה של 160 שעות של"צ שיאפשרו לו המשך תעסוקה ושיקום חייו, וצו מבחן למשך שישה חודשים.

טיעוני ב"כ הצדדים

10. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הנסיבות החמורות של ביצוע העבירה, כשהנאשמים פעלו בצוותא להכות את המתלונן, בחור צעיר, שישב על כסא, ללא כל הצדקה וכשהוא חסר אונים באופן מוחלט. לדבריה, במקרה זה, אין מדובר בשימוש בכח אשר החל כדין וזלג לאלימות מופרזת, אלא שלא הייתה הצדקה כלשהי לאלימות, וודאי לא בהיקף ובעוצמה המתוארים בכתב אישום, שגרמו לחבלתו של המתלונן. חומרה יתרה נודעת למעשיהם של הנאשמים שפעלו תוך ניצול פערי הכוחות בינם לבין המתלונן וכוחם כשוטרים, דבר שיש בו גם כדי לפגוע באמון הציבור במשטרה.

11. ב"כ המאשימה הוסיפה כי יש לתת את הדעת גם להרתעת הרבים, והיא ציינה בעניין זה כי מדי רבעון מעבירה המאשימה הודעת דוא"ל לכל שוטר הכוללת עלון המסכם את פעילות המחלקה לחקירות שוטרים, ובכלל זה, גזרי דין שניתנו בעניינם של שוטרים. אמירתו של בית המשפט מקבלת אפוא, משמעות ממשית אל מול כל שוטר ושוטר.

12. לדברי ב"כ המאשימה, הנטייה בפסיקה היא להחמיר במקרים מעין אלו ומתחם הענישה ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל, כשהנאשמים מצויים במרכז המתחם עם נטייה לרף התחתון. לטענתה, אין מקום לבטל את הרשעת הנאשמים שכן גם האמור בתסקיר אין בו כדי למלא את התנאים הנדרשים לאי הרשעתו של מי שנקבע כי ביצע עבירה. אין אינדיקציה כי הרשעתם של הנאשמים תפגע בצורה בלתי מידתית בעיסוקם ומאידך, ביטול הרשעתם עלולה להעביר מסר שגוי לציבור על אודות מעשים מעין אלו שבוצעו על ידי הנאשמים.

13. באשר לנאשמים היא הצביעה על כך שנאשם 1 התקשה להסביר את מעשיו ונאשם 2 הסביר את מעשיו בכך שניסה לסיים את האירוע מהר יותר כדי לחזור לשותפתו. בכך יש להמעיט מקבלת האחריות על ידם וראייתם את עצמם כקורבן של המצב שנוצר. לדבריה, טוב היו עושים הנאשמים אם היו מודים כי התנהגותם הייתה לאור התנהגותו של המתלונן כלפיהם. אכן, יש לזקוף לזכותם את גילם הצעיר, התסקירים החיוביים והבעת החרטה גם אם באופן מסויג, באופן שונה על ידי כל אחד מהם. ואולם אין מקום לבטל את הרשעתם ויש להשית עליהם לכל הפחות מאסר בעבודות שירות.

14. מנגד ב"כ נאשם 1 טען כי מדובר בנאשמים שהיו במסגרת פעילות משטרתית, במהלכה הופנו כלפיהם איומים מצד המתלונן שאף נמלט מהם כשהודיעו לו על מעצרו והוא התגרה בהם וקילל אותם בזמן מנוסתו. במהלך המרדף המתלונן נעלם מטווח עיניהם, והם חיפשו אותו ביוזעם כי מדובר במי שהיה מוכר להם כדרוש לבדיקה וכי הוא נחשד בדקירה. לצד כל זאת, נאשם 1 נטל על עצמו את האחריות המלאה למעשיהם עוד בחקירתו הראשונה, וכפי שהצביעה קצינת המבחן יש פער בין ערכיו ואורח חייו לבין התנהגותו באותו אירוע. הוא הצביע על נסיבות חייו הקשות של נאשם 1 שהוא התגבר עליהם ושירת שירות לתפארת במשטרה, כפי שעולה מהתעודות שהוצגו לבית המשפט. הוא ציין כי נאשם 1 פוטר מעבודתו במשטרה ויש לקחת זאת בחשבון, מה גם שבכך גם הושג היעד ההרתעתי אף כלפי אחרים. עבודתו כיום בבזק עלולה להיפסק במידה ויורשע ואין כל אינטרס ציבורי בכך שהוא ישב בביתו. הוא ביקש אפוא, שבית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן, יבטל את הרשעת הנאשם ויטיל עליו צו מבחן למשך חצי שנה ושירות לציבור.

15. ב"כ נאשם 2 ביקש אף הוא כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן. לדבריו, נאשם 2 הצטרף לאירוע לאחר ששמע צעקות וכשהוא יודע מי המתלונן, מה יוחס לו בעבר, ושזה עתה הוא ברח ממעצר. הנאשם נקלע לסיטואציה והגיב בצורה שלא היה צריך להגיב, אך לא ניתן להתעלם מכך שאין מדובר במתלונן שהוא אזרח תמים ויש לו "אשם תורם". גם הוא ציין כי הרשעת הנאשם עלולה להביא לפיטוריו מעבודתו ומניעת העסקתו בשירות הציבורי.

16. נאשם 1 הביע חרטה על מעשיו וציין כי האירוע אינו תואם את אופיו ומעשיו. לדבריו, הוא ביקש מספר פעמים לפגוש את המתלונן ולבקש את סליחתו באופן אישי, אך הדבר טרם צלח. הוא למד את הלקח וביקש להתחשב במצבו המשפחתי ובילדיו.

17. נאשם 2 לא ביקש להוסיף דבר.

דין והכרעה

18. הערך המוגן בבסיס עבירת התקיפה בה הורשעו הנאשמים הוא הגנה על שלמות גופו של אדם. למעשה אלימות המבוצע על ידי שוטרים נודעת חומרה יתרה, שכן השוטרים מסמלים את שלטון החוק והם אלו האמונים על אכיפתו. בביצוע מעשה אלימות על ידי שוטר, עומדת לצד הפגיעה בפרט שהוכה, גם פגיעה ציבורית בתדמית המשטרה ובשמה של מדינת ישראל. אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עבריין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה (ראו: ע"פ 64/86 אשש נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.86)).

19. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הרי שבהתאם להוראות סעיף 40(ב)(2) לחוק, במקרה זה, נוכח ההסכמה, אין מקום לטעון לקיומן של נסיבות אחרות מאלו המפורטים בכתב האישום ואלו שהוסכמו בין הצדדים שיש להוסיף עליהם (ראו: ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית** (פורסם בנבו, 14.05.15)). על כן נסיבות ביצוע העבירה הן כמפורט לעיל. הנזק שנגרם מביצוע העבירה גם הוא אינו מבוטל שכן כאמור, כתוצאה מתקיפת המתלונן בידי הנאשמים נגרם למתלונן נזק פיזי שכלל סימני חבלה במקומות שונים בגופו. לכך יש להוסיף כי מדובר במעשים מכוערים תוך ניצול כוח ומעמד (ראו: סעיף 40ט(א)(11) לחוק). המתלונן הוכה כשהוא חסר אונים ונעדר יכולת להתגונן. לצד זאת יש לציין כי לביצוע העבירה לא קדם תכנון מוקדם ועל אף שאין מדובר בשימוש בכוח שהחל כדין וגלש להפעלת

כוח בלתי סביר כי אם בהפעלת אלימות שלא לצורך כלל, ועל אף שמהנאשמים כשוטרים נדרש לנהוג באיפוק וריסון, לא ניתן לנתק את האירוע ממכלול הנסיבות שקדמו לו.

20. בשם לב לעקרון ההלימה, בשם לב לערכים המוגנים שנפגעו, נסיבות ביצוע העבירה, ותוך בחינת הענישה הנוהגת בבתי המשפט בנסיבות דומות, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות מקרה זה נע בין מאסר על תנאי ועד למספר חודשים שאינם עולים על שנת מאסר לריצוי בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן במקרים מתאימים.

ומכאן לנאשמים.

21. נאשם 1 יליד 1987, כיום בן 29, נשוי ואב לשני ילדים קטנים בני שנתיים וארבע. עובד כנציג שירות בחברת בזק מזה כשנה וחצי. שירת שירות מלא כלוחם במג"ב וצוין על ידי מפקדיו כבעל כושר מנהיגות, אחראי וחברותי וכמי שהיווה דוגמה אישית. גם במשך 6 שנות שירותו במשטרה הוא זכה להוקרה והערכה רבה ממפקדיו והוכר כמי שעושה מלאכתו נאמנה, כבעל מוטיבציה ויוזמה ובעל משמעת עצמית גבוהה. נאשם 1 נעדר עבר פלילי.

22. נאשם 2, יליד 1990, כיום בן 26, מאורס, ולאחרונה החל לעבוד בעיריית ירושלים כפקח בשיטור העירוני. את רוב שירותו הצבאי עשה כלוחם קרבי עד אשר עבר ניתוח שפסל אותו מלשרת כלוחם והוא סיים את שירותו בתפקיד אחר. עד לפיטוריו מהמשטרה הוא מילא שנתיים בשירותיה. גם הוא כחברו, נעדר עבר פלילי.

23. לאור אלו אני סבור כי העונש המתאים בנסיבות אלו הוא ברף התחתון של המתחם, זאת נוכח נטילת האחריות, הבעת החרטה, נסיבותיהם האישיות של הנאשמים כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן, העדר מסוכנות בעתיד.

ובאשר לשאלת ההרשעה.

24. ככלל, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו" (ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682 (1996)); רע"פ 1666/05 **סטבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.03.05)). עם זאת, המחוקק, בסעיף 71א(ב) לחוק, הסמיך את בית המשפט להימנע מהרשעתו של מי שהודה בביצוע עבירה, אם הוא משוכנע, שראוי במקרה מסוים להתחשב בנאשם ולהימנע מהרשעה. ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן לא מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומריתה של העבירה (ראו למשל: ע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07)).

25. בעניין **כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)) נקבעו שני תנאים מצטברים שבהתקיימותם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה: (א) "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה

בשיקום הנאשם"; (ב) "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה...". בית המשפט נדרש אפוא, לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, מניעה ואכיפה שוויונית של החוק, תוך מתן תשומת לב לחומרת העבירה, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ביניהן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה, כשלעניין זה, יש לבחון גם את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685 (2000); ע"פ 9893/06 בעניין **לאופר**).

26. אין ספק כי לא ניתן לעבור לסדר היום על מעשים מעין אלו שבוצעו על ידי הנאשמים. הנאשמים הכו נער צעיר לימים אשר ישב על כסא ובשעה שהנאשמים הגיעו אליו לא עשה דבר כלשהו שהצדיק את האלימות כלפיו. עם זאת, לא ניתן להתעלם מנסיבות המקרה כולו - האיומים שהשמיע הנאשם כלפי אחד הנאשמים, בריחתו ממעצר והיותו חשוד בעבירת אלימות, אשר לא יכולה להיות מחלוקת כי אין בכך כדי להצדיק במאומה את מעשי הנאשמים כלפיו, ואולם יש בהם כדי להעמיד את מעשיהם ברף שונה ממקרים אחרים בהם שוטרים הכו אזרח שלא עשה להם דבר.

27. לצד זאת, גם אם אקבל את טענת ב"כ המאשימה כי לגזר דינם של הנאשמים יש משמעות של ממש להרתעת שוטרים אחרים מללכת בדרך זו (הגם שבעובדת פרסום גזר הדין אין די כדי להוכיח קיומה של הצדקה לחריגה ממתחם הענישה ההולם נוכח הרתעת הרבים לפי סעיף 140 לחוק, לשם כך יש להוכיח קיום סיכוי של ממש שהחמרה תביא להרתעת הרבים), איני סבור כי אי הרשעתם של הנאשמים מעבירה מסר שלילי. לא יכולה להיות מחלוקת כי מי שמנצל שררה ומדים כדי להכות אנשים הנתונים למרותו צריך להיענש באופן מוחשי. ואכן, המסר שצריך לעלות גם מגזר דין זה הוא חד וברור, ולפיו מי שהולך בדרך בה הלכו הנאשמים, אף אם מדובר במעידה חד פעמית יתן את הדין על מעשיו, יועמד לדין פלילי ויענש. ממקרה זה גם ידעו כולם כי הנג דרכי הנאשמים ימצא עצמו מחוץ לשורות המשטרה. הרתעה אפוא, קיימת וברורה. שאלת הרשעתם של הנאשמים אינה נוגעת להרתעה זו והיא צריכה להיבחן בהתאם למבחן הכפול שנקבע בפסיקה: סוג העבירה המיוחסת לנאשם היא כזו המאפשרת בנסיבות המקרה להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים; והשאלה האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם שאינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שזו תניב (ראו: רע"פ 5115/13 **שרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.09.13); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (פורסם בנבו, 23.07.09); ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.03.13)).

28. לצד כל השיקולים והאינטרסים הציבוריים, עומד אפוא, גם השיקול החשוב והמהותי של תיקונו של הנאשם ושיקומו. שיקול זה יכול ויגבר במקרים מסוימים על השיקולים האחרים, בפרט מקום בו לא תהיה באי ההרשעה כדי לפגוע יתר על המידה באינטרסים הציבוריים. מקרה זה הוא אחד מאלו. מדובר בנאשמים צעירים לימים, בתחילת דרכם, המשפחתית והתעסוקתית. הם נעדרי עבר פלילי ומנהלים אורח חיים נורמטיבי. אין מדובר בדפוס פעולה של הנאשמים כי אם במעידה, גם אם חמורה וקשה, אך חד-פעמית. שירותם המשטרתי וקודם לכן הצבאי היה ללא דופי. קצינות המבחן היו החלטיות בהתרשמותן כי התנהגות הנאשמים אינה תואמת את דרכם וכי ההליך הפלילי כשלעצמו לצד פיטוריהם מהמשטרה פעלו את פעולתם והם הפנימו את חומרת מעשיהם. בהקשר זה אציין כי בניגוד לטענת ב"כ המאשימה, ההתרשמות של קצינות המבחן הייתה כי הנאשמים, שניהם, מתחרטים בכנות על מעשיהם. איני סבור כי האמירה של נאשם 1 כי אינו יודע כיצד בא לידי מעשים אלו מסייגת את חרטתו. אדרבה, דווקא לו היה טוען כי איבד את עשתונותו נוכח התנהגות המתלונן היה נטען כלפיו כי חרטתו אינה שלימה וכי הוא תופס עצמו כקרובן (כפי שנטען

בתסקיר המתייחס לנאשם 2). גם מדבריו של נאשם 1 בבית המשפט התרשמתי כי חרטתו אמיתית וכנה. אכן, נאשם 2 היה מסויג יותר וגם קצינת המבחן ציינה זו, ואולם איני רואה סבור כי יש בהבדל זה כדי לאבחן ביניהם. מה גם, שיש יסוד לטענה כי מעשיו של נאשם 2 חמורים מעט פחות נוכח העובדה כי בטרם הגיע למקום שמע צעקות ואפשר שטעה ביחס לנסיבות.

29. הנאשמים פוטרו מהמשטרה בה בחרו לצעוד בתחילת דרכם, וגם אם מדובר במהלך מתבקש הרי שהדבר גרם לפגיעה בדימויים האישי, ביוקרתם ואף בפרנסתם. אני סבור כי בנסיבות העניין פגיעה נוספת בפרנסתם תהיה קשה ולא מידתית ביחס למעשה שביצעו, אף שלא ניתן להמעיט בחומרתו. יש יסוד של ממש לטענה כי הנאשמים לא יוכלו להמשיך בעיסוקיהם כיום במידה ויורשעו, ומה גם שנוכח גילם, ברי כי הרשעתם עלולה לפגוע באפשרויות התעסוקה שלהם באופן שיביא גם לפגיעה כלכלית קשה. שיקול השיקום בעניינם מוביל למתן אפשרות לנאשמים להמשיך ולנהל אורח חיים נורמטיבי. הותרת הרשעתם על כנה, שעה שמדובר באירוע חד פעמי, נקודתי ובלתי מתוכנן, עלולה לפגוע בתכלית זו, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן.

30. בשים לב לכל האמור, ומששקלתי את חומרת המעשה שביצעו הנאשמים אל מול תוצאת ההרשעה הגעתי למסקנה כי נכון במקרה זה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתם של הנאשמים, וכך אני מורה.

31. לצד זאת, נוכח חומרת המעשים ראיתי לנכון לעבות את עונש השל"צ באופן שיהלום את חומרת המעשה ולהשית על כל אחד מהנאשמים 220 שעות של"צ. הנאשמים יבצעו את השל"צ במסגרת מתנ"ס "לב העיר" כמתווה בתסקירי שירות המבחן.

שירות המבחן יפקח על ביצוע השל"צ כמותווה בתסקיר. היה ויהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יבצע את השינוי וידווח על כך לבית המשפט.

הודע לנאשמים כי אם לא יעמדו בתנאי הצו, בית המשפט עלול להרשיעם ולהטיל עליהם עונש אחר.

32. צו מבחן למשך 6 חודשים.

33. כמו כן אני מחייב את הנאשמים לפצות את המתלונן בסך של 1,200 ₪ כל אחד, אשר יופקד בקופת בית המשפט תוך 30 יום מהיום.

ב"כ המאשימה תעביר את פרטי המתלונן לבית המשפט בתוך 30 יום מהיום.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט טבת תשע"ז, 17 ינואר 2017, במעמד המתייצבים.